

מכמרכזן עומד טמפה ריסון, כי לכאן נעכיר אה הצבא. בשוכי לצמון אברד עם
המטה העברה בה"ד שלושה מנחניה בזמן הקרוב ביותר, כמו כן אברד עם סמיר וגירא
הכניות הרחבה במצפה.

10.4.61, יום ב'

בבוקר הגיע הנה פרופ. סלו ברון, שיעיד במשפט אייכמן. לווחה אהו אשהו.
היא ילידה ארה"ב; הוא יליד גליציה, סרנוב, נדר לארה"ב כשהיה בן 30 והוא
עכשיו כן 65). כבר הופיעו 8 כרכים של ההיסטוריה הסוציאלית של היהדות,
מוכנים עוד ששה, ובס"ה יכול החיבור עכשיו כעשרים כרכים. ידרשו לו עוד 15
שנה לבכר החיבור. המהדורה הראשונה כללה בס"ה 3 כרכים. עליו להעיד ב-24
באפריל. חושש לעדותו. אמרתי לו כי הטוב להסביר בסביל הנוער שלנו (וגם לעולם)
מה גדול האוכדן האיכנהי של ההסדה שטה המיליונים, ולכן יש להאר וענותה
הרוחניה של היהדות שנשמדה ולהדגים אישיה הגדולים: איינשטיין, ביאליק,
דובנוב ועוד.

הט טעדו נגהרים בחזר האוכל ויעצהו לבקר בענותה. הילל הרגאחי באוניברסיטת

בוטסון טעמה לדבריו רוטם גדול על יהודים וגויים בארה"ב.

- גנרתי היום קריאה מפרו: "ליאונרדו זכייך על "הצהרה בלפור". כרך של 603 עמוד. זהו ספר יסודי, מפורט, מפצה, אובייקטיבי, פרי שגיחה רבה במקורות, ולא בלי שהיחוח דומהית על הטאבק בין צרעה ואנגליה והיהודים, בין אנגליה והיהודים, בין הציונים והאנטי-ציונים, בין אנגליה וגרמניה: לרכיכה אחדת היהודים). לדכריו הגורסים העיקריים לפתן ההצהרה - הצורך לרכוש אחדת היהודים בארה"ג וביתור ברוסיה לאחר המהפכה. מהספר הזה לכדהי כי הצהרה צרעה ("מכתבו של קמרון") קדסה להצהרה בלפור, וכי חלקו של סוקולוב לא קטן, אם לא יותר גדול, מחלקו של ויצמן. לא ההסאה החימית של ויצמן - אלא שיקוליוט מדיניים שהחריפו אחרי המהפכה הרוסית וכניסתה אנריקה למלחמה - הכריעו אה הקו. סתברר שוילסון לכתחילה לא דאה צורך בהצהרה, אלא ברנדיס שינח דעתו. הסיוס אל הספר לא מוצלח: מסתיים בהערכה בולס.

11.4.01, יוס ג'

בשבע בבוקר חזרתי משדה בוקר לירושלים - לישיבת הכטטלה. הישיבה היחה קצרה. מנרתי על מאסרו של י. בר, גולדה פורה על הדיון באו"כ על הצעדר, ואבן על סו"כ עם הטורים. דו"ח היה אומפטיטי. הישיבה לא נטטכה יותר כשעה וחצי, כרגיל בזמן האחרון.